

[Krag.]

vor Konkurrenceevne er allerede gennem Lønniveauet her i Landet i høj Grad svækket, vor Evne til at klare os gennem Tidens Vanskeligheder er stærkt mindsket gennem de Skattebyrder, der hviler paa os. Og dette gælder, som sagt, ikke mindst det danske Landbrug. Derfor, somme kan med Sindsro se paa en Lønordning her i Landet som den, Forligsmændenes Forslag er Udtryk for, medens den vil slaa andre Erhvervsgrene og deres Indhavere totalt ned.

Men vil man nu spørge: er da de Krav, som Arbejderne her stiller, uforstaaelige? saa siger jeg: nej, paa ingen Maade! Jeg forstaaer dem særdeles godt. Det er slet ikke til at undre sig over, at Arbejderne inden for de Erhverv, som har disse gode Kaar, som jeg nylig har omtalt, fordi de i første Række virker for Hjemmemarkedet — det er slet ikke underligt, at Arbejderne i disse Erhverv rejser saadanne Krav, som her er fremme, naar de ser, hvilke Fordele den i disse Erhverv investerede Kapital har opnaaet ved den Situation, som er skabt gennem Importregulerings- og Toldpolitikken. Det er slet ikke underligt. Det er saare menneskeligt, at de siger: vor Del af Kagen vil vi ogsaa have, den, der er beskaaret os, er under disse Forhold for lille, vi har Krav paa en større! Men saa gaar det jo saaledes i dette Forhold, som det altid gaar, at saa generaliserer man, saa almindeliggør man, og saa føres disse Krav ud ogsaa over de Erhverv, som ikke er i Stand til, hvis Kravene opfyldes, at bære Virkningerne deraf. Derfor, underligt er det aldeles ikke som Konsekvens af den hele økonomiske Politik, at denne Situation er opstaaet.

Det har været det store Resultat, som Fagforbundene gennem det sidste Par Menneskealder har vundet for den danske Arbejderbefolkning, at man har kunnet hæve Lønniveauet og dermed Levestandarden op i en saadan Højde, at det ærede Medlem Hr. Chr. Jensen for ret nylig har kunnet forsikre de danske Arbejdere, at de gennem den Politik, der er ført fra Fagforbundenes og Socialdemokratiets Side, er naaet op paa et Lønniveau og en Levestandard som intet andet Lands Arbejderbefolkning. Og det er jo rigtigt, men Spørgsmaalet er: hvor længe kan der handles efter et saadant System? hvor længe er det muligt at fastholde, at enhver Lønforbedring, enhver Stigning, som vindes, er evigvarende og er et stadig nyt. Startsted for øgede Krav? Hvis Forholdet laa saaledes, at Fagforbundene og dermed Ar-

bejderne indrettede sig elastisk i Forhold til de Konkurrencekrav, der stilles til Erhvervene, i Forhold til de Afsætningsmuligheder, der er, i Forhold til de Beskæftigelsesmuligheder, der er, saaledes at stigende Krav kan opfyldes, naar lyse Tider er inde, medens man modsat bøjer sig under Vilkaarene, naar mørke Tider er inde, ja, saa vilde Sagen for mange Erhvervs Vedkommende være saaledes, at saa kunde disse Vanskeligheder overvindes og burde være overvundet ved Imødekommen af visse Arbejderes Krav. Men saaledes ligger det jo aldeles ikke, og den store, beklagelige Fejl, der efter min Mening er begaaet i hele dette Forhold, er, at man i Stedet for videre at udvikle Lønsystemet paa Basis af en Grundløn og et Tillæg efter Prisniveauet afskaffede det elastiske System for nogle Aar siden.

Her staar vi over for en af Konsekvenserne af denne forfejlede Politik. Nu er det hævdet, og ganske sikkert for visse Erhvervs Vedkommende med Rette, at en Lovgivning som den, man her kræver gennemført, et ændret Lønniveau som det, der her er stillet Krav om, er truende over for adskillige Virksomheder, først og fremmest over for Eksporterhvervet — at det vil ryste til Grunden vor Konkurrenceevne ogsaa paa fremmede Markeder, at det vil øge den Ulykke, som følger i Arbejdsløshedens Spor. Man har her for et Øjeblik siden talt om, hvilke Ulykker den stedfindende Lockout allerede har anstiftet ved Standsning af Arbejder, ogsaa Arbejder bestilt udefra, som det er værdifuldt at faa bragt til Afslutning, og ved Hindring af, at nye Ordre udefra har kunnet opnaas, men her maa man ikke glemme, hvad vi jo ogsaa har rig Erfaring for fra tidligere tilsvarende Situationer, at Arbejdsmulighederne, Mulighederne for Hjemføring af Ordre, er i fremtrædende Grad afhængig af de Produktionsvilkaar, der findes her i Landet, lønmæssigt og med Hensyn til Arbejdsvilkaar. Det er bekendt for alle, at dansk Industri i Øjeblikket ligger med Ordre paa henimod 100 Mill. Kr. fra Udlandet, som skal effektueres i Løbet af det Aar, vi nu er inde i, hvad der jo for dansk Økonomi betyder overordentlig meget, men disse Ordre er erhvervet paa Grundlag af det Lønniveau og de Arbejdsvilkaar, som, indtil Lockouten udbrød, eksisterede.

Det Forslag, her foreligger — ja, det er Forligsinstitutionens Forslag. Jeg skal ikke her rette et Angreb i Enkeltheder paa denne Statsinstitution, men jeg kan ikke undlade at sige, at jeg mener, at den over for den Situation paa Arbejdsmarkedet,